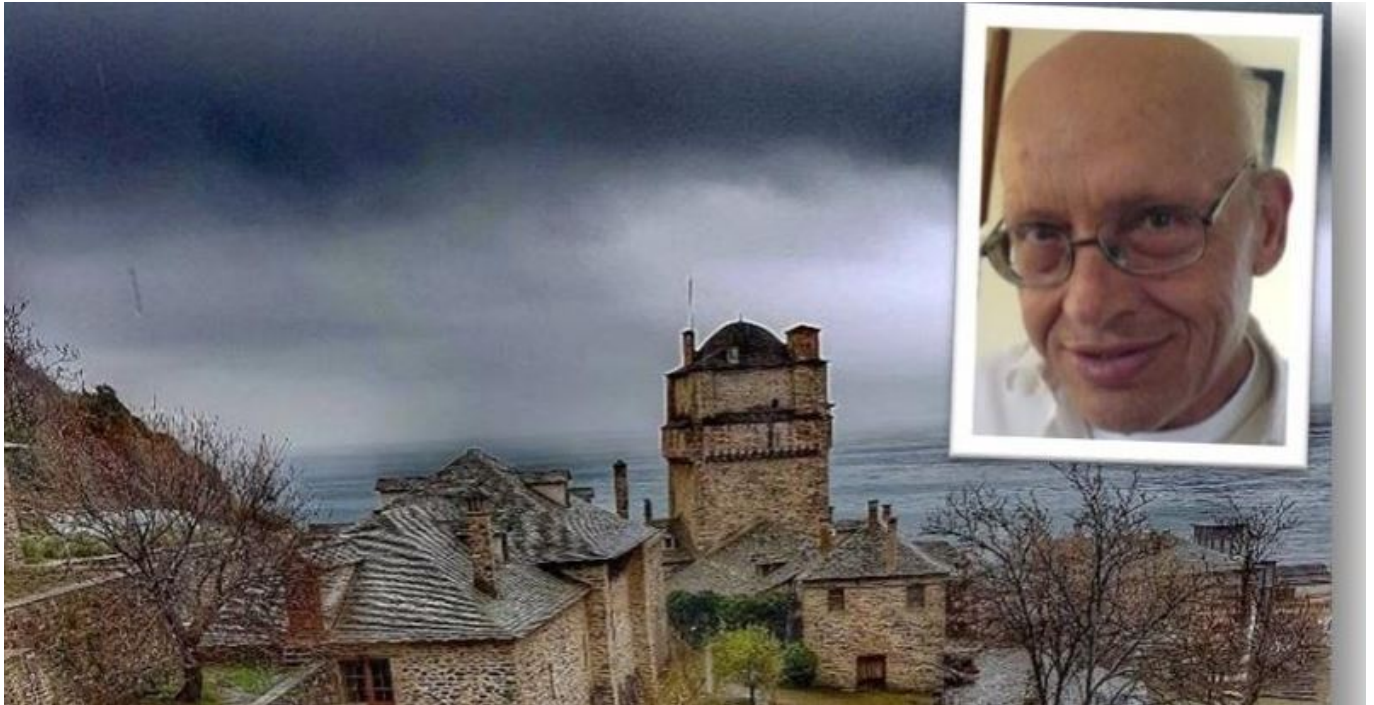

“Βρίσκεσαι στο πνευματικό κέντρο του σύμπαντος κόσμου”

/ [Γνώμες](#)

Έλληνας εφοπλιστής άλλαξε ζωή όταν βρέθηκε στον δρόμο του Θεού - Η συγκλονιστική εμπειρία που έζησε, και ο γέροντας που του άλλαξε τη ζωή.

Ο Θωμάς Λατσούδης από το Γαλαξίδι, πλοίαρχος του Εμπορικού Ναυτικού και πρώην.. πλοιοκτήτης, αφηγείται τη δική του ιστορία μεταστροφής και τα «ναυτικά μίλια» που διήνυσε ώσπου να συναντήσει τον χριστιανισμό.

Κάθε νέος άνθρωπος μπορεί κάποια στιγμή της ζωής του, όντας σε άγνοια ή σύγχυση, γιατί δεν γνωρίζει τι σημαίνει ζωή με τον Χριστό, να βρεθεί μακριά από την Αλήθεια. Εμείς οι υπόλοιποι ακριβώς επειδή γνωρίζουμε τα ίχνη και λιγότερο την ουσία της Εκκλησιαστικής ζωής κάνουμε συχνά από απειρία το λάθος να κρίνουμε αυτούς τους ανθρώπους ως καταδικασμένους. Ευτυχώς για όλους, ο Θεός δεν επιδίδεται σε μια σύντομη τυπική τυφλή εκπαίδευση, αλλά δίνει χρόνο στα παιδιά του για μια ώριμη προετοιμασία. Παρατηρώντας από το βάθος του χρόνου μέχρι σήμερα την πορεία της μεταστροφής ενός ανθρώπου, του κ.Θωμά Λατσούδη 80 ετών μπορούμε να πάρουμε ένα μάθημα Πατρικής αγάπης.

Ο Θωμάς Λατσούδης από το Γαλαξίδι. πλοίαρχος του εμπορικού ναυτικού και

πρώην πλοιοκτήτης, εκπαιδευμένος μονόπλευρα από την αρχαιοελληνική παιδεία στα πρώτα του βήματα στην πνευματική ζωή, μας μιλά για την δική του ιδιαίτερη ιστορία μεταστροφής. Θα αναφερθεί στα “ναυτικά μίλια” που διήνυσε μέχρι να συναντήσει τον Χριστιανισμό.

Η ζωή σας πέρασε από χίλια κύματα θα λέγαμε... Είχατε ωστόσο πάντοτε μια πορεία αναζήτησης. Γεννηθήκατε, καταρχάς, σε οικογένεια πιστών γονέων;

Η οικογένειά μου ήταν στην εκκλησία αλλά χωρίς το ζήλο των οικογενειών για τις οποίες διαβάζουμε συχνά σε βιβλία... Όπως πολλοί σήμερα, συμμετείχαμε στον εκκλησιασμό μόνο στις μεγάλες γιορτές του έτους. Η θρησκεία ήταν μάλλον στο περιθώριο. Βέβαια οι γονείς μου μας αναθρέψανε με αρχές αλλά μέσα στο κοσμικό πνεύμα, το οποίο είχε τους δυο τελευταίους αιώνες ο τόπος που μεγαλώσαμε, το Γαλαξίδι. Είχαν πολλά λεφτά και έναν έμφυτο εγωισμό. Τα παιδιά σπούδαζαν στο εξωτερικό. Έτσι υπήρξε έντονο το κοσμικό πνεύμα. Υπήρχε κουλτούρα περισσότερο ευρωπαϊκή παρά ανατολική. Έχασα τον πατέρα μου στα επτά, και έτσι κατέβηκα στη θάλασσα από νωρίς.

Υπήρξε κάποιο γεγονός που σας έστρεψε να σκεφτείτε υπαρξιακά και να αμφισβητήσετε αυτό το κοσμικό πνεύμα;

Πέθανε ένα παιδί όταν πηγαίναμε στο Λύκειο από ανακοπή και αυτό ήταν μια εμπειρία σοκαριστική για μένα. Είπα “τι κάνουμε εδώ πέρα, τι γίνεται τέλος πάντων; Ήταν ένα παιδί με το οποίο παίζαμε μαζί και πήγε να κολυμπήσει, ήταν κρύα τα νερά και έπαθε ανακοπή. 17 χρονών. Πώς γίνεται αυτό; Να φύγεις έτσι ξαφνικά και σε τέτοια ηλικία;” Αυτό το πράγμα με συγκλόνισε. Είχα τρεις μέρες να κοιμηθώ. Πήγα στη θάλασσα λοιπόν και η θάλασσα έχει το εξής προσόν: Ότι σου δίνει χρόνο, επειδή ταξιδεύεις, και να σκεφτείς και να διαβάσεις. Να αναθεωρήσεις πράγματα, αξίες κλπ. Είναι μια μοναχική ζωή που πλησιάζει κατά κάποια έννοια τη μοναστική ζωή. Υπήρχαν βιβλία στο πλοίο κι εμένα με ενδιέφεραν οι μεγάλοι συγγραφείς αλλά και οι αρχαίοι Έλληνες. Είχα μεγάλη αγάπη στον Πλάτωνα, τον Αριστοτέλη αλλά και τον Ηράκλειτο. Περισσότερο όμως ασχολήθηκα με τους Πυθαγόρειους. Με είχε εντυπωσιάσει ο τρόπος με τον οποίο βίωναν τη ζωή. Εκ των υστέρων ανακάλυψα ότι είχαν κοινά σημεία με τον χριστιανισμό. Πιστεύω ότι δεν είναι τυχαίο ότι οι Έλληνες αποδέχτηκαν τελικά τον Χριστό μετά από την κληρονομιά που είχαν από τους φιλοσόφους. Όλη τη δομή του χριστιανισμού την έκαναν άνθρωποι που είχαν την ελληνική παιδεία. Έτσι έδινα πάρα πολύ μεγάλη σημασία στην αναζήτηση του νοήματος στη ζωή. Τι κάνουμε εδώ πέρα; Ο φίλος μου έφυγε 17 χρονών. Άλλοι άνθρωποι που ήξερα πνίγηκαν ως ναυτικοί κλπ. Ψαχνόμουν λοιπόν... Στην ανατολή που ταξίδεψα ήρθα σε επαφή με τον Βουδισμό και άλλες θρησκείες, οι οποίες έχουν μια

πνευματικότητα κι αυτές, όμως όπως εκ των υστέρων ανακάλυψα είναι θρησκείες ατομιστικές και εντέλει κοσμικές.

Ωστόσο στο προσωπικό εσωτερικό ταξίδι σας, σας επηρέασαν;

Ναι βέβαια. Τον χριστιανισμό τότε τον έβλεπα σαν μια προέκταση του Ιουδαϊσμού και πολλά πράγματα από την Παλαιά Διαθήκη, με το ορθολογιστικό πνεύμα που είχα από τους αρχαίους φιλοσόφους, δεν μπορούσα να τα καταλάβω. Τέλος πάντων, προχώρησε η ζωή, παντρεύτηκα, έκανα τρία παιδιά, ανήλθα οικονομικά αρκετά, αλλά με την εκκλησία δεν ασχολιόμουν. Ακολουθούσα περισσότερο τον τρόπο ζωής των Πυθαγορείων, μη λες ψέματα, μην κοροϊδεύεις τον άλλον, τηρούσα τη νηστεία τους κλπ.

Έτσι ζούσα, έως ότου ένας φίλος μού πρότεινε να πάμε στο Άγιο Όρος. Εγώ ήμουν αρνητικός. Τι να πάω να δω τι κάνουν οι καλόγεροι, του είπα... Θα πάμε, λέει, στη Μονή Ιβήρων. Έτυχε να διαβάσω ένα βιβλίο, αν και τίποτα δεν είναι τυχαίο, που έλεγε ότι το Άγιο Όρος ήταν τόπος λατρείας και προ Χριστού. Και στο σημείο που είναι χτισμένη η μονή Ιβήρων υπήρχε παλιά ναός του Απόλλωνα και της Δήμητρας. Είχα διαβάσει λοιπόν ότι γκρέμισαν αυτούς τους ναούς οι χριστιανοί και με τα κομμάτια τους έφτιαξαν το μοναστήρι.

Πήγα λοιπόν να τους βρίσω τους καλόγερους. Πήγα μόνο γι' αυτό το σκοπό, να βρίσω τους καλόγερους. Μας φιλοξένησε μάλιστα ο διοικητής του Αγίου Όρους διότι εγώ δεν ήθελα να κοιμηθώ με τους μοναχούς – τα είχε κανονίσει όλα ο φίλος μου.

Έτσι, επισκεφθήκατε το Άγιο Όρος με αντιδραστική διάθεση;

Ναι, δεν ήθελα να έχω σχέση μαζί τους. Ήμουν προσκολλημένος με τους αρχαίους, μου άρεσε η κλασική μουσική, η όπερα, αυτά... Ήμουν και από τα πρώτα μέλη του Μεγάρου Μουσικής. Έχει κάποια σχέση αυτό με όσα ακολουθούν.

Όταν πήγαμε στο Όρος ήταν Οκτώβριος του 1997. Όταν φτάσαμε στη Μονή έκαναν εσπερινό. Ήταν ένα τελετουργικό, σα να βλέπεις αρχαία τραγωδία στην Επίδαυρο. Διέκρινα τις τοιχογραφίες που ήταν αρίστης ποιότητας, γιατί είχα μια εμπειρία από τα μουσεία που πήγαινα σε όλο τον κόσμο, ήταν σα να συμμετείχαν κι αυτές στα δρώμενα μέσα στο ναό. Η αρχιτεκτονική του ναού ήταν επίσης εκπληκτική, οι εικόνες ομοίως. Υπήρχε μία τάξη, μία αρμονία σε όλα. Είπαμε σε ένα μοναχό ότι θέλουμε τον ηγούμενο. Μου έκανε εντύπωση ότι έψαχνε να τον βρει ανάμεσα στους υπόλοιπους, επειδή όλοι οι μοναχοί ήταν στο ημίφως και δεν τους ξεχώριζε. Σήκωνε λοιπόν το κουκούλι στον καθένα για να δει ποιος είναι ο ηγούμενος. Πήγε έξω στον πρόναο όπου υπήρχαν επτά μοναχοί. Ο τελευταίος από αυτούς έκανε στρωτές μετάνοιες.

Και ήρθε ο μοναχός και μας είπε ότι ο ηγούμενος είναι αυτός που κάνει τις μετάνοιες και πως θα μας μιλήσει μετά το τέλος της ακολουθίας. Για μένα όλα αυτά ήταν πρωτόγνωρα από πάσης απόψεως. Ο ηγούμενος στην τελευταία θέση και να κάνει, μόνο αυτός, μετάνοιες! Τέλειωσε η ακολουθία, προσκύνησαν με τη σειρά οι μοναχοί την εικόνα της Παναγίας και του Χριστού και μετά ομοίως κι εμείς. Κατόπιν βγήκαμε έξω και ο αστυνομικός διευθυντής είπε στον ηγούμενο για μας, ότι ήρθαμε από την Αθήνα και ότι μεταφέραμε κι ένα δώρο που μας έδωσε να του το δώσουμε ένας πλούσιος. Τι δώρο, λέει. Ένα κουτί, δεν ξέρω... Κι ο φίλος μου δεν ήξερε. Λέει, μου το έδωσε το αφεντικό μου. Αυτός ήταν ένας από τους πλουσιότερους Έλληνες, δεν θα πω το όνομά του, είναι πολύ γνωστός. Λέει ο ηγούμενος, δεν τον ξέρω. Καλά δεν ξέρεις τον τάδε, λέει ο αστυνομικός. Γιατί ρε Γιώργο πρέπει να τον ξέρω; Μα αυτός είναι από τους πλουσιότερους ανθρώπους στον κόσμο... Και λοιπόν τι σημαίνει αυτό, ρωτάει ο ηγούμενος. Μα έχει τρομερή περιουσία, συνέχισε ο άλλος.

Μα τότε, λέει ο ηγούμενος, αντί να 'ρθει και να χτίσει όλο το Άγιο όρος, έφερε μόνο ένα κουτί; Ανόητος είναι τελικά... Ήταν λίγο άβολη η συζήτηση κι εγώ τελικά τσαντίστηκα. Λέω, δε μου λες Γέροντα, γιατί ρίξατε τους αρχαίους ναούς; Μου λέει, λοιπόν, καλά κάναμε γιατί ο κόσμος πνευματικά προχωράει. Το ίδιο κάναμε κι εμείς. Του λέω, τι προχωράτε πνευματικά; Δεν έρχεστε να βοηθήσετε τον κόσμο; Λέει, ξέρεις πού βρίσκεσαι; Εγώ νόμισα ότι πραγματικά είναι τρελός. Τώρα, μετά τόσα χρόνια, ξέρω ότι δεν είναι τρελός αλλά εμείς είμαστε τρελοί που καθόμαστε εδώ κάτω. Ξέρεις πού βρίσκεσαι;

Ο ηγούμενος ήταν ο π. Βασίλειος Γοντικάκης. Ο οποίος πήγε να σπουδάσει σε Μόναχο, Ρώμη και Αθήνα στις θεολογικές Σχολές και διαπίστωσε ότι οι άνθρωποι δεν μιλάνε για τον Χριστό αλλά για όλα τα άλλα άσχετα πράγματα και μετά ήρθε στο Όρος, στη Μονή Σταυρονικήτα αφού γνώρισε τον άγιο Παΐσιο πρώτα. Και λέει, α εδώ είναι ο Θεός. Ξέρεις, λοιπόν, πού βρίσκεσαι; Βρίσκεσαι στο πνευματικό κέντρο του σύμπαντος κόσμου. Δε μιλάω για τη γη, μιλάω για όλο το σύμπαν. Υπάρχουν, λέει, 10 με 12 νοματαίοι, οι οποίοι προσεύχονται και έχουν ένα τηλέφωνο που δεν έχει καντράν. Το σηκώνουν και μιλάνε με τον Θεό και σας δίνει παράταση ζωής. Εγώ του απάντησα, δεν πάτε να τους βοηθήσετε εκεί κάτω; Τι κάνετε εδώ; Άκου λοιπόν τι μου είπε. Εδώ λέει κάνουμε ένα πράγμα το οποίο δεν κάνετε εσείς ποτέ. Μου λέει, τρώτε; Λέω, τρώμε. Λέει κι εμείς τρώμε. Αλλά εμείς τρώμε κάθε μέρα κι ένα ορντέβρ. Και μάλιστα το ίδιο κάθε μέρα υποχρεωτικά. Ξέρεις τι είναι αυτό; Είναι ένα κομμάτι από το θάνατό μας. Τρώμε λοιπόν κάθε μέρα λίγο από το θάνατό μας κι όταν έρχεται ο θάνατος εμείς τον έχουμε φάει όλο. Ενώ εσείς, τρέμετε ολόκληροι και δεν ξέρετε πού να πάτε. Εγώ έμεινα εμβρόντητος. Αυτό κάνουμε, και προσευχόμαστε για όλο τον κόσμο.

Για σας αυτή η συζήτηση πρέπει να ήταν καταλυτικής σημασίας...

Έπαθα πλάκα αν και ακόμα η εικόνα που είχα σχηματίσει γι' αυτόν ήταν κάπως άναρχη. Μετά πήγαμε στο αρχονταρίκι και ήρθαν και αρκετοί μοναχοί και μας μίλησε για τρεις ώρες. Μιλούσε για τον Γρηγόριο τον Θεολόγο, τον Μάξιμο τον Ομολογητή, τον Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη – κάποιους πατέρες δεν τους ήξερα καν. Βρίσκω μετά έναν μοναχό και τον ρώτησα για τον ηγούμενο. Μου λέει, έχει πτυχία, ξέρεις 4 γλώσσες κλπ. Λέω, καλά τι κάνει εδώ πέρα αυτός ο άνθρωπος; Την Αγία Γραφή την ήξερε απέξω. Ό,τι έλεγε το έλεγε από μνήμης. Αν εγώ πέτυχα έξω στον κόσμο σαν εφοπλιστής, αυτός θα είχε πετύχει 15 φορές, παραπάνω. Τι κάνει λοιπόν εδώ πέρα; Αλλά ήταν ήρεμος.

Ήταν μια χαρά. Εμείς είμαστε μια χαρά; Αμφιβάλλω. Μιλώντας έκανε παραπομπές σε 45 βιβλία όπως τα μέτρησα. Τα σημείωσα και τα αγόρασα αυτά τα βιβλία. Τα διάβασα όλα, ένα κάθε μέρα σχεδόν. Διάβαζα 20 ώρες τη μέρα. Κατάλαβα και σε σχέση με τη θύραθεν παιδεία που είχα, που έλεγε παν μέτρον άνθρωπος, ότι τελικά

παν μέτρον Θεάνθρωπος. Ενώ δηλαδή χρησιμοποιείς τη σκέψη σου για να προχωρήσεις, σου λέει άσε, κένωσε τη σκέψη σου και ακολούθησε τον Χριστό. Και θα βρεις την Αλήθεια και τη Ζωή. Εκεί πραγματικά αναπαύεσαι.

Αυτό παθαίνουν οι μοναχοί εκεί πέρα, όπως κατάλαβα μετά. Γι' αυτό βλέπεις ότι εκεί υπάρχουν άνθρωποι, που ενώ έχουν προσόντα και μπορούν να κάνουν οτιδήποτε στην κοσμική ζωή τα παρατάνε όλα και πάνε εκεί πέρα. Δεν είναι καθόλου παλαβοί βέβαια. Αλλά έχουν μια άλλη όψη περί της ζωής, την οποία ενώ ο άλλος την εκδηλώνει στον αναρχισμό και πάει και τα σπάει, αυτός, ο μοναχός προσεύχεται και σώζει κόσμο. Οι μοναχοί έχουν βρει τη λύση: Αυτό που είπε ο Χριστός, αιτείτε τη βασιλεία του Θεού και τα άλλα θα προστεθούν. Τελείωσε. Αυτή είναι η ιστορία. Δηλαδή, αναπαύεσαι μόνο αν είσαι μέσα στην εκκλησία. Αν είσαι εκτός εκκλησίας θα είσαι συνεχώς στα κάγκελα και δεν θα βγαίνει τίποτα από εκεί. Ο κόσμος δεν σώζεται διότι δεν εφαρμόζει το Ευαγγέλιο.

Πόσο επέδρασε στη ζωή σας Κύριε Λατσούδη αυτή η αναπάντεχη μαθητεία και συγχρόνως η ανατροπή της γνώμης που είχατε διαμορφώσει μέχρι εκείνη τη στιγμή για τα μοναστήρια αλλά και για την ζωή εν Χριστώ; Αμέσως τα παράτησα όλα και πήγα και κάθισα 45 μέρες στο Άγιο Όρος. Δεν ασχολήθηκα με τις επιχειρήσεις μου και τα πλοία μου, κι ας ήταν επείγουσες. Τίποτα απολύτως. Ρωτώ τον γέροντα, πώς γίνεται κάποιος χριστιανός; Α, λέει, το πιο εύκολο πράγμα είναι να γίνεις χριστιανός. Θα νηστεύεις, θα εξομολογείσαι, θα πηγαίνεις στην εκκλησία και θα μεταλαβαίνεις και θα προσεύχεσαι. Μου συνέστησε να μάθω να ψέλνω.

Εγώ τότε ήμουν 57 χρονών, θεώρησα ότι ήταν αργά για να μάθω. Μου απάντησε πως όταν ο άνθρωπος πεθαίνει δεν κάνει τίποτα, ούτε τρώει, ούτε πίνει, μόνο ψέλνει. Λοιπόν, όλοι πρέπει να ψέλνουμε από δω. Πήγα λοιπόν τρία χρόνια σε σχολή και έμαθα. Τώρα πια στα 80 μου καθημερινά ψάλλω στο ναό της ενορίας μου. Παρατηρώ τους ανθρώπους να κάθονται με τις ώρες στα καφενεία στις τηλεοράσεις και να βλέπουν τους πολιτικούς να τσακώνονται. Δεν μπαίνουν μέσα στην εκκλησία. Και ηλικιωμένοι άνθρωποι το ίδιο... Κοροϊδεύουν τον εαυτό τους. Δεν ξεχνώ όμως τα λόγια εκείνα του ηγούμενου και προσπαθώ να τα εφαρμόζω: Άμα μπορείς, να βοηθήσεις και κανέναν βοήθα τον. Άμα μπορείς... Ο Θεός δεν τον άφησε τον κόσμο σε σένα, τον άφησε στον Χριστό. Άλλωστε και φαί να δώσεις στον κόσμο σήμερα, πάλι θα πεινάσουν. Άμα τους κάνεις όμως χριστιανούς δεν θα πεινάσουν ποτέ. Και θα τους βοηθήσεις να γίνουν χριστιανοί με το παράδειγμα και ασφαλώς όταν τους φωτίσει ο Θεός. Ο κόσμος άλλωστε όπως έλεγε ο Πλάτων με το μύθο του σπηλαίου βλέπει μόνο σκιές. Η άθνη Ευρώπη σήμερα έχει ένα πελώριο κενό, υπάρχει μεγαλύτερη απελπισία και μοναξιά από ό,τι στην Ινδία που οι

άνθρωποι πεινάνε. Στην Ευρώπη οι περισσότεροι άνθρωποι είναι πνευματικά νεκροί. Τους λείπει ο Θεός. Πάνε να λύσουν τα προβλήματα με τρόπο ανθρώπινο και μάλιστα ατομιστικό. Ο άνθρωπος είναι ατελής και τα προβλήματα έτσι δεν λύνονται.

Από τους Πυθαγορείους στον Χριστό μοιάζει να είναι μακρύ ταξίδι με ωκεανούς απέραντους ενδιάμεσα. Όμως ο Θωμάς Λατσούδης, ήταν παλιός ναυτικός και διέσχισε τους τρικυμισμένους ωκεανούς της ψυχής του με αστρολάβο τον Χριστό. Εκείνος που τελικά του έδωσε το σωστό γεωγραφικό στίγμα.

Σοφία Χατζή
δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα
ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΛΗΘΕΙΑ, 22.05.2019

Πηγή: http://www.agiotopia.gr/2019/06/blog-post_97.html#ixzz5phfeO2zP